

25.10.2014 - Den devátý: Výlet v bláznivých uličkách, nežádoucí osoba na terase a finále v delfináriu.

Abych dokončil včerejší slib ze závěru textu – Eli to vrchnímu asi vysvětlila lépe než já posledně a placení se tentokrát odehrálo poměrně rychle.

Jelikož jsem večer nemusel nic dopisovat a u „Pelíšků“ jsme usnuli všichni rychle, ráno si pohrávám s myšlenkou, že bych celou „Luboš copany“ přepadl v bazénu. Ale než se stihnu racionálně rozhodnout, je půl desáté, tak jdu raději do koupelny a pak do ledničky.

Na volný den jsme naplánovali výlet do „města“. Lanovku, prohlédnout si mimoturistickou část Batumi, koupit nějaké dárky a odpoledne delfinárium. A někdy mezitím by především Anča měla alespoň něco udělat do školy.

Bylo avizováno zhoršení počasí, ale ráno to zatím vypadá docela dobře. Obloha již sice není vymalovaná, ale pořád je teplo, nefouká a sluníčko ještě nějak vykukuje.

Na snídani se pro nás zcela nečekaně objevuje tatínek Lucky Ambrožové. Mysleli jsme si, že je tady Lucka sama. No vlastně doposud tady sama byla a asi zase bude. Pan Ambrož vypráví, že letěli s rodinou do Istanbulu (snad nějak stejně jako my-nevím, to jsem úplně nezachytil), ale pak autobusovými výlety postupně pokračovali poznáváním severního Turecka, dále do Gruzie a nyní se tedy objevili u nás. Ale asi se nezdrží, podobným způsobem se budou vracet zpět do Istanbulu a tam bychom se již měli společně potkat na palubě letadla do Vídně!

A právě pan Ambrož nám mimo jiné vypráví, že z místní lanovky jsou údajně mnohem zajímavější výhledy na Batumi za tmy, tedy večer nebo v noci.

Po snídani balíme foťák, dole v hotelu ještě vyměním Eura za nové GELy a vyrážíme směr přístav, kde se nachází spodní stanice lanovky. Na hlavní silnici je opět neuvěřitelný kravál, míjí nás obyčejná i svatební auta, všichni jezdí jako ztřeštění, všichni troubí a všichni jsou k chodcům absolutně bezohlední.

Lanovka není nijak dlouhá, má pouze dvě kabinky, které jezdí kyvadlově. V čekací hale je již poměrně hodně lidí. Koupil jsem tedy lístky – není to nijak drahé, 5 za mě, 5 za Elišku a 2 za Aničku (tam i zpět) a stojíme frontu. Ta se posouvá jen velmi pomalu a já jsem si v tu chvíli vzpomněl na pana Ambrože a jeho radu na večerní výjezd. Lanovka skutečně jezdí až do 24:00. Jdu se tedy zeptat (po pár dnech zjišťuji, že se tady rusky fakt domluvíme, už se mě to vybavilo – celé mé dětství ☺ - jak říká jeden klasik), jestli lístek platí celý den. Paní v pokladně mě ujišťuje, že klidně i zítra, můžeme to projet, kdy budeme chtít. Domlouvám s holkami změnu programu – půjdeme teď do města, pak podél pláže zpět do hotelu, po obědě na delfíny a po večeři na noční lanovku. Souhlas.

Spodní stanice lanovky, vedoucí nad Batumi

Domnívám se, že si nějak matně pamatuji cestu dál do města z našeho nočního příjezdu. Na kruháči tedy volím směr dál podél břehu moře, ale to je chyba. Za malinkou chvíli se ocitáme mezi polorozpadlými paneláky a malými téměř chatrčemi, holky jsou z toho dost rozhozené. K tomu ještě ti naprosto bezohlední řidiči – asi jdeme blbě. Vracíme se tedy zpět na kruhový objezd a volíme jinou ulici, o 90 st. jiným směrem. Ta skutečně vede mezi civilizací, míváme konečně běžné krámky se suvenýry, nějaké větší kino, nakoukneme i do prvního supermarketu – ten má odhadem tak 25 m² a jsou v něm jen potraviny (a nějaké pití☺). Směnárna co 10 metrů, prodejna mobilů co 15 metrů, občas drogerie. Přejdeme jakési náměstí s kostelem. Všude pořád hrozný kravál, ale nějak nám to už nevadí. Na chodnících posedává docela dost žebráků, často s dětmi v klíně. A kousek vedle zase casino. Fakt mazec.

Z náměstí se stočíme směrem zpět k moři, procházíme úzké uličky, které mě připomínají střídavě Chorvatsko, Itálii a Tunis – vše dohromady. Na rohu ulice najednou obchod s opravdu luxusním oblečením – půlku výlohy vyplňuje nápis „Made in USA“. A kousek vedle zase na chodníku sedí žebrák.

Narazíme na nějaký, docela zajímavě vypadající hotelový komplex, ve stylu uzavřeného nádvoří s věží, v jehož rámci objevujeme i malý market a butik se suvenýry. Jo, tady to vypadá docela civilizovaně. Po dílčích peripetiích koupíme první suvenýry. Podrobněji se tady nemohu rozepsát, ale nákupy s Aničkou, resp. věcí, které si má Anička sama vybrat, jsou někdy opravdu náročné☺

Zajímavý uzavřený hotelový komplex, s kavárnou, butikem a malým marketem. Jeho součástí je věž s hodinami – viz.následující foto z ulice.

Pokračujeme zpět na bulvár k moři, kde si holky na stánku vyhlédly další malý suvenýr a společně domlouvají obchod s paní majitelkou.

Ujednáno: Za adin padárok 3 GELy, za dva pak 5 dohromady. To jde☺

Následně jsem ještě ukecán na vařenou kukuřici a krátkou zastávku před Ruským kolem:

Dále přezout boty na další cestu po bulváru:

Počasí se začíná pomalu zhoršovat. Pokračujeme zpět po pobřeží, s tím, že se stavíme mrknout do otevřeného obchodu s letními hadry, kufrů a podobným letním a cestovním zbožím, který se nachází hned vedle už nám známé restaurace Pier Batumi. Rychlá prohlídka krámu nepřináší nic zásadního a protože jsme již dost utahaní, dohoda zní: Táta zkusí dát personálu hospody po včerejšku druhou šanci a holky si na chvíli zablblnou na hřišti

s průlezkami a lany. Mám v plánu jen jedno rychlé pivo, uhasit žízeň a nechat trochu odpočinou již unavená záda. Začíná být již docela chladno, od moře fouká a začínají se kupit mraky. Deštivá předpověď na dnešní den se asi brzy naplní.

Sednu a ...čekám. Přijde Eliška, za chvíli i Aňa, že je na hřišti nějak plno a jestli už tady někdo byl. Nebyl☹. Dneska jsem je schválně spočítal. Na place o rozloze max. 8x20 metrů se plazilo 5 pinglů, fakt 5. Musím přiznat, že dnes v době naší návštěvy, bylo o něco plněji než včera, možná polovina stolů obsazena. Ale i tak. Po asi 5 minutách mě jeden zrudlý pikolík bez jediného slušného slova položil na stůl jídelní a nápojový lístek. A to bylo VŠE! Dalších 15 minut kolem nás bez povšimnutí proplouvali ve svém klidu. Už to ve mně hodně bublalo a říkám holkám, že tady ztropím scénu. Pak jsem si to rozmyslel, přeci jen jsem v cizí zemi. A asi zde konkrétně, pro mě z důvodu zcela neznámého, i nežádoucí osoba. Takže s nimi jsem SKONČIL. Naše poslední GELY strčíme někomu, kdo o to alespoň trochu bude stát.

Odešli jsme na oběd a Eliška na mě vidí, že jsem..., no, jak se to slušně napíše, když je člověk nas...ý? „Tati, tak to aspoň nepřenášej dál“, vyzývá mě jedna z doprovodu. No, má pravdu, ženská☹.

Po obědě jsme chtěli hned vyrazit k delfináriu, s tím, že se ještě někde stavíme v parku. Ale začíná pršet a s počasím to už vypadá opravdu blbě. Tak opět měníme plány a já vyzývám především Aničku, aby konečně sáhla na ty úkoly. „NE“. A truc, šprajc, naschvály. Říkám jí, že jsme panu učiteli slíbili, že tady něco uděláme. „No a co“. „Už s Tebou nikdy nikam nepojedu“. „No a co?“ „ A stejně pojedeš. Já to vím. A Eliška taky nic nedělá do školy.“ Potvora malá☺. U Elišky s Jitkou víme, že manko ve škole je schopna dohnat rychleji, tak ji nijak moc nenutím. Ale Elsa výjimečně pochopila situaci a vytahuje matiku. Načež Anča hlásí: „U stolu sedím já!“ OK. Eliška počítá odmocniny na zemi s pomocí kalkulačky (kam ta mládež dneska spěje?), Anča otevírá ČJ a konečně děláme DU, které pan učitel osobně zaslal.

Před čtvrtou balíme opět foťák, peníze, pasy a jde se k delfináriu. Mrholící mžení přechází v regulérní dešť. Nevím, jak ten cirkus vypadá, tak holky připravuji na to, že možná zůstane jen u procházky a že vystoupení může být zrušeno. Naštěstí jim to nijak nevedí a krátce před 16.15 stojíme u pokladny. Nejsme první, lístky se prodávají, takže to snad bude. Během 5 minut se strhne regulérní liják, naštěstí se můžeme schovat pod betonovou tribunu. No jak tohle dopadne opravdu netuším.

Po asi 15 minutách opravdového lijáku přestává pršet a začínáme věřit, že představení proběhne.

Železobetonový půlkruhový skelet stavby delfinária v Batumi je doplněn převážně skleněným obvodovým pláštěm. Na první dojem stavba působí jako typický sportovní stadion.

Eliška spolu s ostatními zájemci čeká, až nás pořadatelé pustí dovnitř areálu.

V 16.45 místní zřízenec otevírá vstupní branku a úzkou uličkou (tak asi na půl normálního chlapa), kolem kontrolního okénka, pomalu pronikáme dovnitř amfiteátru. Po několika schodech vystoupáme pod tribunu a hned vidíme bazén s několika delfíny v lehké rozplavbě. Téměř všechny děti se okamžitě chtějí fotit, někteří delfíni již zvědavě vystrkují hlavy. Zaměstnanci děti odhánějí na sedadla a krátce po páté hodině začíná vystoupení. Pro někoho to možná může být všední, ale jelikož ani já, ani holky, jsme nikdy takovéto představení neviděli, je to pro nás (a na ostatních jasně vidím, že nejen pro nás) naprosto parádní show. Holky jsou nadšené, já téměř celou dobu mám puštěno video na mobilu. Sice pár fotek jsme chtěli udělat foťákem, ale ten je příliš pomalý na rychlost těch nádherných mořských tvorů. Dál se již o půlhodinové parádě nebudu zbytečně rozepisovat, připojuji několik málo fotek a pro zájemce odkaz, ze kterého si můžete stáhnout naše nahraná videa i několik fotek, Vyhrává prvních třicet, pokud by byl další zájem, napište a já uložím nový odkaz. Velikost cca 500 MB.

A nyní již slíbený odkaz na Úschovnu:

<http://www.uschovna.cz/zasilka/BBEY2E7AK67LL7D6-K8C/>

Po skončení představení opět začíná hustě pršet. Holky mají alespoň bundy nebo mikiny s kapucemi, já jsem odsouzen k promočení (a možná i pomo...í☺).

Vzhledem k počasí odkládáme lanovku ad další den (dny). Při večeři si Aňa s Elou domlouvají tradiční večerní program s Lubošem, který má být údajně doprovázen ve fitku samotným Náčelníkem.

No a o tom, že program byl dnes opravdu náročný, i když nešachový, svědčí závěrečná fotografie☺.

Tak zase zítra....